

در کل، این کامپایلر یک برنامه نوشته شده به زبان X رو به کد معادل در زبان ++C ترجمه میکنه. بیا ببینیم قسمت های مختلف این کد رو با هم بررسی کنیم:

تعریف اولیه

- این بخش کد کتابخانه های مورد نیاز رو import میکنه.
- همچنین چندتا ثابت عددی (توکن هامون) رو تعریف میکنه که بعدا برای تشخیص نوع داده ها در کد X استفاده میشن (مثلا IN برای کلمه کلیدی in و INTEGER برای عدد صحیح).
- در نهایت یک شیء از کلاس Scanner ساخته میشه که برای خواندن ورودی از کاربر استفاده میشه (شبیه به cin در ++C).

توابع کمکی

- readFile: این تابع متن یک فایل رو خط به خط میخونه و به صورت یه لیست از رشته ها برمیگردونه.
- writeFile: این تابع برعکس readFile عمل میکنه و یک رشته رو به عنوان محتویات یک فایل جدید ذخیره میکنه.
- isStringInteger: این تابع چک میکنه که آیا یک رشته فقط شامل اعداد باشه یا نه (شبیه به isdigit در ++C).
- isStringOperand: این تابع چک میکنه که آیا یک رشته یک متغیر معتبر باشه یا نه (یعنی با حرف شروع بشه و شامل عدد و حرف باشه).
- lexLine: این تابع یک خط از کد X رو به عنوان ورودی میگیره و اون رو به لیستی از توکن ها (نشانه ها) تبدیل میکنه. هر توکن نشانه دهنده یک جزء خاص از اون خط مثل کلمه کلیدی، عدد، یا متغیر هست.

توابع اصلی

- parse: این تابع مهمترین بخش کامپایلر شماست. این تابع لیستی از خطوط کد X رو به عنوان ورودی میگیره و کد معادل ++C رو برمیگردونه.
 - اول یه لیست برای نگهداری اسامی متغیرها تعریف میشه.
 - بعد خط به خط کد X بررسی میشه:
 - اگه خط خالی باشه نادیده گرفته میشه.
 - اگه خط دارای دستور in باشه، متغیر مربوطه در کد ++C با cin خوانده میشه.
 - اگه خط شامل تعریف متغیر باشه، متغیر در کد ++C با int تعریف میشه.
 - اگه خط شامل خروجی باشه، خروجی با cout در کد ++C چاپ میشه.
 - اگه خط شامل عملیات ریاضی باشه، کد معادل اون با استفاده از اسامی متغیرها در کد ++C ساخته میشه.
 - در نهایت کد ++C ساخته شده همراه با تعریف متغیرها برگردونده میشه.
- compileFile: این تابع فایل کد X رو به عنوان ورودی میگیره، کد ++C معادل اون رو تولید میکنه، و اون رو در یک فایل دیگه ذخیره میکنه.

تابع اصلی

- این تابع (با اسم main) نقطه شروع برنامه هست.
- این تابع بررسی میکند که آیا تعداد ورودی های داده شده به برنامه درسته هست یا نه (باید شامل مسیر فایل ورودی و خروجی باشه).
- اگه تعداد ورودی ها درست باشه، مسیر فایل ها خوانده میشه و تابع compileFile برای ترجمه و ذخیره سازی فراخوانی میشه.

نکات کلی

- این کامپایلر یک مثال ساده هست و میتونه برای زبان های پیچیده تر با قابلیت های بیشتر گسترش پیدا کنه.
- در این مثال، کامپایلر کد X رو به جای اینکه اجرا کنه، به کد ++C ترجمه میکنه.

بررسی دقیق تر تابع parse

تابع parse در کامپایلر شما نقش کلیدی در ترجمه کد X به ++C داره. بیایید این تابع رو خط به خط بررسی کنیم و عملکرد دقیقش رو توضیح بدیم:

1. تعریف متغیرها:

- در ابتدای تابع، یه لیست به نام symbols تعریف میشه که برای ذخیره اسمی متغیرها در کد X استفاده میشه.
- یه متغیر به نام lineNumber هم برای شمارش خطوط کد X تعریف میشه.

2. پیمایش خطوط کد X:

- داخل یه حلقه for، خط به خط کد X از لیست lines خوانده میشه.
- هر خط به عنوان یک رشته (lineText) و بعد به عنوان یه آرایه از کلمات (splittedText) با استفاده از کاراکتر اسپیس به عنوان جداکننده، پردازش میشه.

3. تجزیه و تحلیل هر خط:

- برای هر خط، ابتدا لیست توکن ها (lexResult) با استفاده از تابع lexLine ساخته میشه. این تابع نوع هر کلمه در خط رو به عنوان عددی (token) مشخص میکنه (مثلا IN برای کلمه کلیدی in و INTEGER برای عدد صحیح).
- اگه lexResult null باشه، یعنی خط دارای خطای نحوی هست و پیام خطا چاپ میشه و به خط بعدی میره.
- اگه lexResult خالی باشه، یعنی خط خالیه و به خط بعدی میره.
- اگه lexResult شامل دو عنصر باشه:

- اگر عنصر اول IN باشد و عنصر دوم OPERAND، یعنی یک دستور in وجود دارد. در این صورت، متغیر مربوطه با استفاده از cin در کد ++C خوانده میشود و به لیست symbols اضافه میشود.
- اگرک lexResult شامل بیشتر از دو عنصر باشد:
 - اول بررسی میشود که آیا خط شامل تعریف متغیر هست یا نه:
 - اگر عنصر اول OPERAND باشد، یعنی یک متغیر جدید تعریف میشود. در این صورت، اسم متغیر از splittedText[0] گرفته میشود و به لیست symbols اضافه میشود.
 - کد ++C برای تعریف متغیر با استفاده از symbol ساخته میشود.
 - یا اگر عنصر اول OUT باشد، یعنی دستور out وجود دارد. در این صورت، کد ++C برای چاپ خروجی با استفاده از cout ساخته میشود.
 - در غیر این صورت، خطا هست و پیام خطا چاپ میشود.
- در ادامه، کد ++C برای محاسبه مقدار متغیر یا انجام عملیات ریاضی ساخته میشود:
 - یه حلقه for دیگه داخل حلقه اصلی اجرا میشود تا همه توکن ها در lexResult بررسی بشن.
 - متغیر isFirstItem برای مشخص کردن اولین توکن در خط استفاده میشود.
 - متغیر skipFirstEqualSign برای نادیده گرفتن اولین علامت مساوی در خط (در صورت تعریف متغیر) استفاده میشود.
 - متغیر mustBeOperator برای مشخص کردن اینکه توکن بعدی باید عملگر باشد یا نه، استفاده میشود.
 - متغیر textIndex برای نگه داشتن موقعیت فعلی در آرایه splittedText استفاده میشود.
 - داخل این حلقه:
 - اگر توکن فعلی اولین توکن در خط باشد، به توکن بعدی میره.
 - اگر توکن فعلی علامت مساوی باشد و skipFirstEqualSign درست باشد، skipFirstEqualSign تغییر داده میشود و به توکن بعدی میره.
 - اگر mustBeOperator درست باشد و توکن فعلی عملگر نباشه، خطا هست و به توکن بعدی میره.
 - در غیر این صورت:
 - اگر توکن فعلی OPERAND باشد، اسم متغیر از splittedText[textIndex] گرفته میشود و به کد ++C اضافه میشود.
 - اگر توکن فعلی INTEGER باشد، مقدار عدد به کد ++C اضافه میشود.
 - mustBeOperator به True تغییر داده میشود.
 - بعد از هر بار اضافه کردن یه جزء به کد ++C، textIndex یک واحد افزایش پیدا میکنه.
 - در نهایت، کد ++C با نقطه ویرگول تموم میشود.

o و lineCounter هم یک واحد زیاد میشه.

4. ساخت کد ++C برای تعریف متغیرها:

- بعد از بررسی همه خطوط کد X، لیست symbols شامل اسامی تمام متغیرهای استفاده شده در کد X میشه.
- یه رشته جدید به نام compiledSymbols ساخته میشه که کد ++C برای تعریف هر متغیر رو نگه میداره.
- برای هر اسم متغیر در symbols، یه خط کد ++C با فرمت `int variableName;` به compiledSymbols اضافه میشه.

5. ساخت کد ++C نهایی:

- یه رشته جدید به نام compiledResult ساخته میشه که کد ++C کامل ترجمه شده رو نگه میداره.
- این رشته شامل موارد زیر هست:
 - o کتابخانه های مورد نیاز:

o `#include <iostream>` و `using namespace std;`

o تابع `main`:

- شروع تابع با `int main()`.
- کد ++C برای تعریف متغیرها `(compiledSymbols)`.
- کد ++C برای انجام عملیات و چاپ خروجی `(compiledCode)`.
- دستور `return 0;` برای پایان تابع.
- در نهایت، `compiledResult` برگردونده میشه و به عنوان کد ++C نهایی ذخیره میشه.

نکات مهم:

- تابع `parse` از توابع کمکی دیگه مثل `lexLine` برای تجزیه و تحلیل دقیق کد X و ساخت کد ++C معادل استفاده میکنه.
- این تابع به طور دقیق نوع هر جزء در کد X رو بررسی میکنه و کد ++C صحیح و معادل رو تولید میکنه.
- در حال حاضر، این تابع فقط از چند دستور ساده X مثل `in`, `out`, و عملیات ریاضی پایه پشتیبانی میکنه.
- برای پشتیبانی از دستورات و قابلیت های بیشتر در زبان X، باید تابع `parse` و توابع کمکی مرتبط با اون گسترش داده بشن.

مثال:

فرض کنید کد X زیر رو به عنوان ورودی به تابع `parse` میدیم:

```
in a
b = 5

result = a + b

out result
out result + 4
```

در این صورت، تابع `parse` کد `++C` معادل زیر رو برمیگردونه:

C++

```
#include <iostream>
using namespace std;

int main()
{
    int a;
    int b;
    int result;

    cin >> a;
    b = 5;
    result = a + b;
    cout << result;
    cout << result + 4;
    return 0;
}
```

همانطور که میبینید، تابع `parse` کد `X` رو به طور دقیق به کد `++C` معادل ترجمه کرده و تمام متغیرها، عملیات، و دستورات رو به درستی در کد `++C` پیاده سازی کرده.

توضیح دقیق تر قسمت 3 (تجزیه و تحلیل هر بخش) تابع `parse`

قسمت 3 تابع `parse` در کامپایلر شما وظیفه اصلی ترجمه کد `X` به کد `++C` رو بر عهده داره. در این قسمت، کد `++C` برای محاسبه مقدار متغیرها یا انجام عملیات ریاضی بر اساس خط فعلی کد `X` ساخته میشه. بیایید این قسمت رو خط به خط بررسی کنیم و عملکرد دقیقش رو توضیح بدیم:

1. حلقه `for` دوم:

- داخل حلقه `for` اصلی، به حلقه `for` دیگه اجرا میشه تا همه توکن ها در لیست `lexResult` بررسی بشن.

- این حلقه برای هر توکن در خط فعلی کد `X` اجرا میشه.

2. بررسی توکن ها:

- `:isFirstItem`
 - این متغیر برای مشخص کردن اولین توکن در خط استفاده میشه.
 - اگه توکن فعلی اولین توکن باشه، به توکن بعدی میره.
 - این کار برای نادیده گرفتن اولین توکن در خط (که معمولاً اسم متغیر یا کلمه کلیدی هست) ضروری هست.
- `:skipFirstEqualSign`
 - این متغیر برای نادیده گرفتن اولین علامت مساوی در خط (در صورت تعریف متغیر) استفاده میشه.

- در خطوطی که متغیر تعریف نشده، اولین علامت مساوی فقط برای جدا کردن اسم متغیر از مقدار اولیه استفاده می‌شود و در کد ++C نیازی به اون نیست.
- اگر توکن فعلی علامت مساوی باشد و skipFirstEqualSign درست باشد، skipFirstEqualSign به False تغییر داده می‌شود و به توکن بعدی میرود.
- mustBeOperator:
- این متغیر برای مشخص کردن اینکه توکن بعدی باید عملگر باشد یا نه، استفاده می‌شود.
- در خطوطی که شامل عملیات ریاضی هستند، توکن ها به صورت متناوب شامل متغیر، عملگر، متغیر، عملگر و ... هستند.
- اگر توکن فعلی عملگر نباشد و mustBeOperator مقدار True باشد، خطا هست.
- textIndex:
- این متغیر برای نگه داشتن موقعیت فعلی در آرایه splittedText استفاده می‌شود.
- این متغیر برای دسترسی به مقدار هر توکن در آرایه splittedText استفاده می‌شود.

3. ساخت کد ++C:

- داخل این حلقه:
- اگر توکن فعلی OPERAND باشد، اسم متغیر از splittedText[textIndex] گرفته می‌شود و به کد ++C اضافه می‌شود.
- این کار برای جایگزینی اسم متغیر در کد ++C با مقدار واقعی اون در زمان اجرا انجام می‌شود.
- اگر توکن فعلی INTEGER باشد، مقدار عدد به کد ++C اضافه می‌شود.
- این کار برای اضافه کردن مقادیر عددی ثابت به کد ++C انجام می‌شود.
- بعد از هر بار اضافه کردن به جزء به کد ++C، textIndex یک واحد افزایش پیدا می‌کند.
- این کار برای حرکت به توکن بعدی در خط فعلی کد X انجام می‌شود.
- mustBeOperator به True تغییر داده می‌شود.
- این کار برای مشخص کردن اینکه توکن بعدی باید عملگر باشد انجام می‌شود.

4. تکمیل کد ++C:

- در نهایت، کد ++C برای محاسبه مقدار متغیر یا انجام عملیات ریاضی با نقطه ویرگول (;) به پایان میرسد.
- این کار برای مشخص کردن پایان عبارت در کد ++C انجام می‌شود.

مثال:

فرض کنید خط فعلی کد X به صورت زیر باشد:

$$a = 5 + b$$

در این خط:

- a یک متغیر هست.
- = یک علامت مساوی هست.
- 5 یک عدد صحیح هست.
- + یک عملگر جمع هست.
- b یک متغیر هست.

در این حالت، تابع parse کد ++C زیر رو برای این خط تولید میکنه:

```
int a;  
a = 5 + b;
```

نکات مهم:

- این قسمت از تابع parse قلب کامپایلر شماست و وظیفه اصلی ترجمه منطق کد X به کد ++C رو بر عهده داره.
- در این قسمت، از یه سری متغیر کمکی و حلقه های for برای بررسی و پردازش توکن ها در خط فعلی کد X استفاده میشه.
- در نهایت، کد ++C معادل برای محاسبه مقدار متغیرها یا انجام عملیات ریاضی ساخته میشه.